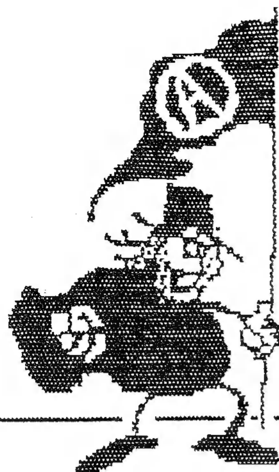

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ, ΜΗΠΩΣ ΞΕΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ;
ΣΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥΠΟΛΗΣ
ή ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΟΥ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ;

ΑΘΗΝΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1997 - τεύχος 145

...ούτε γιορτή, ούτε μέρα μνήμης...

ΜΕΡΑ ΑΓΩΝΑ!

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΕΤΙΝΗ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΑΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΥΛΙΑ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ

Τι θα γίνει φέτος στο πολυτεχνείο; Θα τα σπάσουν πάλι φέτος οι «κακοί» αναρχικοί; Αυτή η ερώτηση τριβελίζει τα μυαλά των περισσότερων κατοίκων της Αθήνας. Και φυσικά όλοι ψάχνουν να βρουν την μαγική απάντηση που θα τους επιτρέψει να κοιμούνται πιο ήσυχοι, Εμείς δεν θα ανιχνεύσουμε όλες τις απαντήσεις. Θα επικεντρωθούμε σε αυτές που θέλουν να ακούσουν αυτοί που εμπλέκονται άμεσα στην υπόθεση , τουλάχιστον τα τελευταία χρόνια. Στις απαντήσεις της κυβέρνησης, των καταστηματαρχών, του πρύτανη, των μπάτσων, των κομμάτων της αριστεράς, των τηλεθεατών και φυσικά των δημοσιογράφων.

Μα, ξεχάσατε τους αναρχικούς, θα σκεφτούν κάποιοι. Δεν τους ξεχάσαμε. Δεν τους αναφέρουμε γιατί χρειάζεται κι αξιοπρέπεια. Μπορείς να τους βάλεις όλους στο ίδιο σακί; Την αγάπη προς την ελευθερία και τον άνθρωπο, μαζί με το φασιστικό μίσος και την αντίδραση. Φυσικά και όχι. Άλλωστε σε πολλά άλλα έντυπα του «χώρου» θα διαβάσετε και την ξεκάθαρη άποψη των αναρχικών. Αν όχι όλων, έστω μερικών. Αλλά ας μην περιαυτολογούμε και ας δούμε μία - μία τις απαντήσεις που θέλουν να ακούσουν οι προαναφερθέντες:

Πρώτα - πρώτα η κυβέρνηση. Η κυβέρνηση θέλει η επέτειος να κυλήσει ομαλά. Με τάξη και ασφάλεια, καθώς ο εκσυγχρονιστικός προϋπολογισμός, που κατάθεσε και θα ψηφιστεί οσονούπω, στη βουλή ο γνωστός γλύφτης του εφοπλιστάδων και των βιομήχανων, υπουργός Εθνικής Οικονομίας, Γιάννος Παπαντωνίου, προσφέρεται για το ακριβώς αντίθετο. Να βγαίνει ο κόσμος στους δρόμους και να τους βάζει φωτιά στα κωλομέρια, με αυτά που πάνε να επιβάλουν ως ...πρόοδο.

Μετά, οι καταστηματάρχες της περιοχής, που εδρεύει το ευαγές ίδρυμα, θέλουν να ακούσουν πως όχι μόνο δεν θα γίνει τίποτα, αλλά και πως η αστυνομία θα συλλάβει τους «αλητοράδες που μας καίνε την περιουσία». Φαίνεται ότι βαρέθηκαν να εισπράττουν από τις ασφαλιστικές εταιρείες.

Μετά ο αγαπητός σε όλους μας πρύτανης του Ε. Μ. Π. , Περικλής Ξανθόπουλος. Τι θέλει να ακούσει ο νέος Μαρκάτος; Μα, το γλύψιμο που θα του ρίχνουν τα Μ. Μ. Ε. : Το πόσο χρήσιμες αποδείχθηκαν οι μεταλλικές κατασκευές, που τοποθέτησαν ειδικά συνεργεία στο ιστορικό κτίριο της πρυτανείας. Το πόσο καλά χειρίστηκε την υπόθεση (ανεξάρτητα από το αν θα γίνουν επεισόδια) και όλα τα υπόλοιπα που θα του τσαμπουνάνε οι «γνωστοί- άγνωστοι» γλυψιματίες δημοσιογράφοι. Βλέπετε, οι πρυτάνεις είναι φιλόδοξοι κι έχουν μακρόπνοα σχέδια: Θέλουν να μείνουν ως οι χρυσές μετριότητες στην ιστορία των «μπάτσων».

Από τη μεριά του ο «αδιάφθορος», τρομάρα του, υπουργός Δημοσίας Τάξεως Ρωμαίος θέλει απλώς να ακούσει ότι η αστυνομία θα κάνει καλά τη δουλειά της. Τι εννοεί με αυτό. Απλά, όπως και πέρυσι έτσι και φέτος, να περικυκλώσουν οι μπάτσοι (δηλαδή τα «σταγονίδια» της χούντας, ενάντια στην οποία έγινε η εξέγερση του '73, και σχεδόν οι περισσότερες εξεγέρσεις στην ιστορία όλων των λαών του κόσμου!) το Πολυτεχνείο και να αποτρέψουν τους «κακούς» από το να το καταστρέψουν... «Ρε», σου λέει, «έχουμε παράδοση εμείς! Κατ' αρχάς, το γεγονότα του '90, τότε που στην προσπάθεια μας να πιάσουμε τους καταληψίες του Ε. Μ. Π., κάψαμε με επιτυχία την πρυτανεία. Αλλά, και το '91 κατά τη διάρκεια των μαθητικών καταλήψεων, στου Κάπα Μαρούση, που τα παιδιά των ΜΑΤ έκαψαν με τα δακρυγόνα τους το μαγαζί και μαζί τόσους ανθρώπους»...

Οι απαντήσεις, που θέλουν τα αριστερά, όπως λένε, κόμματα (ΚΚΕ, ΣΥΝ) και οι κομμματοκρατούμενες φοιτητικές οργανώσεις, είναι οι πλέον κλασσικές: Απομόνωση των προβοκατόρων και δυναμική απάντηση στην, ανώδυνη όπως την έχουν κάνει, πορεία τους προς την αμερικανική πρεσβεία με συνθήματα του στυλ, «Οκτώ δεκαετίες αγώνες και θυσία το Κ. Κ. Ε. στην πρωτοπορεία», «Είμαστε εργάτες και όχι τρομοκράτες» κτλ. που ως, συνήθως, θα «κατατρομοκρατήσουν» για μία ακόμα φορά την εξουσία και θα μελαγχολήσουν τους πραγματικούς αριστερούς.

Η απάντηση που θέλει ο απλός τηλεθεατής είναι διχασμένη. Από την μία, σε μια βαθιά έξαρση συντηρητισμού και ανελευθερίας, καταδικάζει τα «κωλόπαιδα που καίνε τις περιουσίες του κόσμου». Από την άλλη, όμως, κάθεται, με ουίσκάκι και σαγιοναρίτσα, μπροστά στο χαζοκούτι για να παρακολουθήσει τις συμπλοκές των δρόμων, όπως παρακολουθεί κάποια κινηματογραφική περιπέτεια. Οπότε, μάλλον κλείνει προς το δεύτερο, αρκεί να μην βρίσκονται στο κώρο των επεισοδίων τα δικά του τα παιδιά.

Οι δημοσιογράφοι, από την μεριά τους, δεν θέλουν συγκεκριμένη απάντηση, αφού ό,τι και να γίνει, τους βολεύει. Τι εννοούμε; Δεν γίνεται τίποτα; Τα μπράβο προς τις πρυτανικές αρχές και την ελληνική αστυνομία θα είναι ατελείωτα. Και «ευτυχώς για μία ακόμα φορά μας έσωσαν οι αστυνομικοί» και όλα τα σχετικά... Γίνονται επεισόδια; Δώστου απανωτά λάιβ σόου όλη τη νύχτα. Είναι ή δεν είναι οι μεγαλύτεροι και πιο γλοιωδικοί χαμαιλέοντες;

Γίνεται, λοιπόν, μετά από τέτοιες απαντήσεις που θέλουν, να μην τους φτύσεις κατάμουτρα και να χαράξεις τη δική σου αυτόνομη πορεία με βάση την αξιοπρέπεια και την ελευθερία;

Νοέμβρης 1997 : ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

8 Νοέμβρη 1997... Μέρες επετείου του θανάτου του Κεμάλ Ατατούρκ... Μέρες επετείου της τραγωδίας του ξεριζωμού... Διπλού ξεριζωμού... Ελλήνων από τη Μικρά Ασία... Τούρκων απ' το Αιγαίο, την Ήπειρο, την Κρήτη... Η τουρκική τηλεόραση μεταδίδει συνέχεια αφιερώματα στον Ατατούρκ... Η ελληνική τηλεόραση μιλάει αδιάκοπα για τις χαμένες πατρίδες... Κι από τις δυο πλευρές του Αιγαίου, ο εθνικισμός ουρλιάζει...

Ο κόσμος, όμως, που περπατάει στην οδό 1372 της Σμύρνης, δεν ακούει τα ουρλιαχτά του φασισμού. Η μουσική που ακούει είναι μια άλλη μουσική. Είναι η μουσική της ειρήνης. Η μουσική της ταινίας Ζ, που υμνεί τον άνθρωπο που έδωσε στην υπόθεση της ειρήνης τη ζωή του, τον Γρηγόρη Λαμπράκη, θύμα του φασισμού.

Πολλοί, παραξενεμένοι μπαίνουν στο φωτισμένο ισόγειο, στον αριθμό 1. Εκεί, στο Evrensel Kültür Merkezi, δεν υπάρχουν φωτογραφίες του Βενιζέλου και του Κεμάλ. Οι τοίχοι είναι ταπετσαρισμένοι με άλλες φωτογραφίες. Με φωτογραφίες από την σφαγή των απεργών της 9 Μάη του 1936 στην Θεσσαλονίκη, με φωτογραφίες από τους αγώνες ενάντια στον τεταρταυγουστιανό φασισμό, με φωτογραφίες από τις μάχες ενάντια στις μουσσολινικές και χιτλερικές στρατιές, με φωτογραφίες απ' τον πόλεμο ενάντια στους Αγγλοαμερικανούς ιμπεριαλιστές και στους λακέδες τους, με φωτογραφίες από τις μαραθώνιες πορείες για την ειρήνη, με φωτογραφίες απ' τους αγώνες ενάντια στον μοναρχοφασισμό τον Ιούλη του '65, με φωτογραφίες απ' την αντίσταση ενάντια στην χούντα των συνταγματαρχών, με φωτογραφίες απ' την εξέγερση του Πολυτεχνείου... Ο Τούσης, ο Βελουχιώτης, ο Λαμπράκης, ο Πέτρουλας, ο Ελής, ο Χαλκίδης, ο Τσαρουχάς, ο Μανδηλαράς... Από μια γωνιά της αίθουσας του Παγκόσμιου Πολιτιστικού Κέντρου, στα ράφια με τα βιβλία, τους χαιρετάει ο Metin Göktepe, ο δημοσιογράφος που έπρεπε να πεθάνει γιατί έγραφε και μίλαγε πολύ...

Τη μουσική του «Ζ», διαδέχονται τα αντάρτικα, τα τραγούδια της ταράτσας της Νομικής, του Πολυτεχνείου, τα τραγούδια του Μπέρτολντ Μπρέχτ με τη φωνή του Λιβανελί, τραγούδια των λαών της Τουρκίας, και πάλι απ' την αρχή.

9 Νοέμβρη 1997. Ο κόσμος εξακολουθεί να συρρέει στο Παγκόσμιο Πολιτιστικό Κέντρο. Ενδιαφέρονται για όλα. Για τις αιτίες που οδήγησαν το ένα κράτος ενάντια στο άλλο. Για τους υπαίτιους. Για τη δικτατορία του Μεταξά. Για τον πόλεμο του '40. Για την κατοχή και την αντίσταση. Για την αγγλοκρατία και τον εμφύλιο.

Το βίντεο με τον «Ελληνικό Εμφύλιο Πόλεμο» του Ροβήρου Μανθούλη δημιουργεί κι άλλες απορίες. Πώς, ποιοί, γιατί;

Φέρνουν τον 4ο τόμο της «Εγκυκλοπαίδειας των Κοινωνικών Αγώνων», με πάνω από 40 σελίδες αφιερωμένες στην Ελλάδα, με κείμενα της Μάριον Σαράφη, του Μάρκου Βαφειάδη κι άλλων. Με φωτογραφίες απ' την αντίσταση και τον εμφύλιο.

Η συζήτηση δεν αφήνει απ' έξω τίποτε. Απ' την μικρασιατική εκστρατεία μέχρι την κυπριακή τραγωδία. Συζήτηση με διάθεση κατανόησης, με διάθεση προσέγγισης, με διάθεση λύσης.

Η κουβέντα συνεχίζεται, μετά το τέλος του βίντεο, στα τραπεζάκια έξω απ' το Κέντρο. Ο λεβεντόγερος ρωτάει τί γίνεται στη Λέσβο. Διώχτηκε από 'και 6 χρονών. Θυμάται με συγκίνηση τους Έλληνες φίλους της παιδικής του ηλικίας. Προφέρει τα ονόματά τους με τη χαρακτηριστική προφορά του Μανταμάδου. Ο άλλος, μιλάει με καμάρι ποντιακά ελληνικά. Ρωτάει τί κάνουν οι συγχωριανοί του, οι ..ίδηδες, που τώρα ζουν στην Θεσσαλονίκη. Ο τρίτος θέλει να μάθει πώς βλέπει ο κόσμος στην Ελλάδα τους Κούρδους. Ο τέταρτος μιλάει για τη δράση της Βολκάν στην Κύπρο, την δεκαετία του '50. Κάποιος επεμβαίνει. Παραλληλίζει Βολκάν και ΕΟΚΑ, Χ και ΕΟΚΑ Β' και Γκρίζους Λύκους...

Απ' το μεγάφωνο, αντηχεί το τραγούδι του Άρη : «...φασίστες έσφαξε πολλούς, με δίκοπο μαχαίρι...».

Και φυσικά - μέρα πού 'ναι - δεν λείπει κι η κουβέντα για τη **Νύχτα των Κρυστάλλων**, για τη νύχτα του πρώτου πογκρόμ και της σφαγής των Εβραίων απ' τα χιτλερικά καθάρματα... Κουβέντα που δεν διστάζει να κρίνει και να καταδικάσει το σιωνισμό και το μακέλεμα των Παλαιστινίων.

10 Νοέμβρη 1997. Μέρες Πολυτεχνείου στη Σμύρνη. Με την κραυγή «ΕΣΑ - ΕΣ ΕΣ - ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ !» ν' ακούγεται απ' το βίντεο του Δημήτρη Μακρή, ένα τετράγωνο πίσω απ' το Χίλτον - σύμβολο της κατοχής απ' τον κοινό εχθρό, τον ιμπεριαλισμό.

Παραλληλισμοί των δυο εκδοχών της ίδιας ιστορίας... Ο ίδιος κατακτητής, στις δυο πλευρές του Αιγαίου.

Ο Κούρδος φίλος έχει έναν αδελφό σκοτωμένο και δυο φυλακισμένους. Ο Τούρκος φίλος - ο διευθυντής του Κέντρου - έχει βγάλει 12 χρόνια φυλακή. Και η ασφάλεια, η ΜΙΤ, η Κοντργκερίλλα δεν σταματούν ούτε λεπτό να παραμονεύουν παρακολουθώντας την κάθε του κίνηση.

→→→

Νοέμβρης 1997 : ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

→→→

Την ίδια ώρα, στην Ελλάδα, η δίκη του Γιώργου Μπαλάφα συνεχίζεται...

Λίγο μακρύτερα απ' τη Σμύρνη, στις φυλακές του Eşkişehir, ο Osman Murat Ülke, ο Ossi - όπως τον λένε οι φίλοι του - μετράει τις μέρες για να βγει απ' τη φυλακή, να παρουσιαστεί στο επόμενο «Δικαστήριο Εθνικής Ασφαλείας», να ξανακαταδικαστεί και να ξαναγυρίσει στο Eşkişehir. Το αδίκημά του; Αρνείται να πολεμήσει τους Έλληνες αδελφούς του, όπως κι οι Έλληνες αδελφοί του αρνούνται να πολεμήσουν τους Τούρκους αδελφούς τους...

Διαβάζονται σελίδες από τις Αναμνήσεις του Άγι Στίνα...

Το βράδυ πέφτει... Το φέρρυ-μποτ γυρνάει απ' το Κονάκ στο Καρσιγιακά. Το γωνιακό καφενείο εξακολουθεί να λέγεται Kordelya, περιφρονώντας τα απέναντι γραφεία του τοπικού Ülke Ocak - του αντίστοιχου της Χρυσής Αυγής...

Στους δρόμους της Γκιαούρ Ιζμίρ, η Ελλάδα είναι παρούσα... Kokoreç, Çipura, Döner, Fasulye, Ísmarit...

Είναι τόσο πολλά αυτά που μας ενώνουν... Και τόσο λίγα - και τόσο ξένα από μας - αυτά που μας χωρίζουν...

Κι εδώ ο κόσμος τρώει και κοκορέτσι και τσιπούρα και ντονέρ και φασόλια και μαρίδες...

Κι εκεί - όπως κι εδώ - οι τιμές διαρκώς ανεβαίνουν.

11 Νοέμβρη 1997. Το τριήμερο αφιέρωμα που οργάνωσαν οι Savaş Karşıtları - οι Αρνητές Πολέμου - και το Evrensel Kültür Merkezi - το Παγκόσμιο Πολιτιστικό Κέντρο - για την Παγκόσμια Ημέρα Ενάντια στον Φασισμό, μ' αφορμή την τραγική νύχτα της 9 Νοέμβρη του 1938, τη Νύχτα των Κρυστάλλων, έχει τελειώσει.

Φέτος, ήταν αφιερωμένο στο ελληνικό αντιφασιστικό κίνημα. Στο παλιό, στο νεότερο, στο σύγχρονο.

Το απόγευμα, στο Παγκόσμιο Πολιτιστικό Κέντρο, ο καλεσμένος από την Ελλάδα, Βασίλης Καραπλής, δίνει συνέντευξη τύπου. Το θέμα δεν είναι πια το παρελθόν, αλλά το μέλλον... «Πρέπει κι από τις δυο μεριές να κινηθούμε. Και πρέπει να κινηθούμε γρήγορα. Αλλοιώς, μας βλέπω - Τούρκους κι Έλληνες - να πολεμάμε πάλι σε κάποια Κορέα, υπερασπίζοντας ξένα συμφέροντα...».

Την ίδια στιγμή, οι ένστολοι βασανιστές και νοσταλγοί της Θεσσαλονίκης χαμογελούσανε βρυκολακίστικα στους ένστολους βασανιστές της Κοντργκερίλλα και του Σουσουρλούκ.

Και όλοι συμφωνούσαμε. ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ. ΧΩΡΙΣ ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Η Ελευθερία κι η Ειρήνη δεν είναι, δεν μπορεί να είναι υπόθεση των κυβερνήσεων - που όσο εύκολα μπορούν να κάνουν πόλεμο, άλλο τόσο εύκολα μπορούν να κάνουνε ειρήνη. Η ΕΙΡΗΝΗ ΚΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟ.

ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ :
OSMAN MURAT ÜLKE.
ΑΔΙΚΗΜΑ :
ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΕΙ.

Η τρομοκρατία συνεχίζεται : Υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ
U. S. Army School of the Americas - Escuela de las Americas

Escuela de las Américas... Το όνομα προκαλεί φρίκη σ' εκατομμύρια Λατινοαμερικάνους που έχουν νοιώσει στο πετσί τους την πρακτική εφαρμογή των θεωρητικών μαθημάτων της Σχολής των Αμερικών, δηλαδή της σχολής βασανιστών. Πρόσφατα (1996-1997) στη σχολή φοιτούν Βόσνιοι, Ουζμπέκοι κλπ., ενώ πριν δυο χρόνια αποφοίτησαν απ' τη σχολή και Τούρκοι αστυνομικοί και στρατιωτικοί. Ας αφήσουμε όμως να μιλήσει για το θέμα ένας γερουσιαστής των ΗΠΑ, ο Edward Kennedy:

ΑΝΑΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ESCUELA DE LAS AMERICAS

6 ΜΑΡΤΙΟΥ 1997

Πολιτική των Η.Π.Α. στην Κεντρική Αμερική 1980 -1991

Όταν ανέλαβε η κυβέρνηση Reagan το 1981 μια από τις πρώτες προτεραιότητές της ήταν η λήξη του ανταρτοπόλεμου στο Ελ Σαλβαδόρ. Μια δεύτερη προτεραιότητα ήταν να βοηθήσει το αντάρτικο των κόντρας κατά των Σαντινίστας στη Νικαράγουα. Η Ονδούρα, ένα κρατίδιο μεταξύ της Νικαράγουα και του Ελ Σαλβαδόρ έγινε η βάση των Η.Π.Α. για τις αμερικανικές προσπάθειες στην Κεντρική Αμερική και σε αυτό θα εστιαστεί το παρόν τμήμα της Αναφοράς.

Το 1980, ο Συνταγματάρχης Gustavo Alvarez έγινε ο επικεφαλής της αστυνομίας στην Ονδούρα. Σύμφωνα με ανώτερο αξιωματούχο των Η.Π.Α. που βρισκόταν τότε στην Ονδούρα και δεν ήθελε να κατονομαστεί, το σχέδιο καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ήταν σε πλήρη ενέργεια από το Φεβρουάριο του 1981. Σε μια συνάντηση με τον σ/χη Alvarez το 1981 ειπώθηκε σε αυτό τον αξιωματούχο ότι η επιμονή των Η.Π.Α. στη νομιμότητα και στα ανθρώπινα δικαιώματα δεν θα πετύχαινε και ότι θα έπρεπε να εφαρμοστεί το πρότυπο της Αργεντινής με τις εξαφανίσεις των ανατρεπτικών (eliminating subversives).

Θηριωδίες που διαπράχτηκαν από τάγματα θανάτου της Ονδούρας αναφέρθηκαν από τον James LeMoyne διευθυντή γραφείου για τους New York Times, στις 5 Ιουνίου 1988. Στο άρθρο του ο LeMoyne είπε την ιστορία του Florencio Caballero ενός ανακριτή στρατιωτικού τάγματος θανάτου της Ονδούρας που προέβη σε αποκαλύψεις. Ο Caballero λέει ότι εκπαιδεύτηκε στο Τέξας από την Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών (C.I.A.). Σύμφωνα με τον Caballero που αναζήτησε καταφύγιο στον Καναδά αυτόν κι άλλους 24 τους πήγαν στο Τέξας μεταξύ του 1979 και του 1980 για να εκπαιδευτούν από το στρατό και τη C.I.A. Ο Caballero λέει ότι οι Αμερικάνοι δίδασκαν

"ανάκριση με σκοπό να σταματήσουν τα σωματικά βασανιστήρια στην Ονδούρα. Μας δίδασκαν ψυχολογικές μεθόδους - να μελετάμε τους φόβους και τις αδυναμίες ενός φυλακισμένου. Να τον αναγκάζουμε να στέκεται όρθιος, να μην τον αφήνουμε να κοιμηθεί, να παραμένει γυμνός και απομονωμένος, να βάζουμε ποντίκια και κατσαρίδες στο κελλί του, να του δίνουμε χαλασμένο φαγητό, να του σερβίρουμε ψόφια ζώα, να του πετάμε κρύο νερό, να αλλάζουμε τη θερμοκρασία". (3)

Ο Caballero είπε στον LeMoyne ότι οι Αμερικανοί τον είχαν εκπαιδεύσει να μην σκοτώνει ή βασανίζει σωματικά ανθρώπους. (4) Ο Caballero υποστήριξε ότι οι ανακρίσεις είχαν ξεκινήσει καλά δηλαδή περιλάμβαναν μόνο ψυχολογικό "εξαναγκασμό", αλλά κατά κάποιο τρόπο όλα πήγαν στραβά και άρχισαν να βασανίζουν σωματικά και να δολοφονούν ανθρώπους. (5) Ο Caballero είπε στον LeMoyne Ότι βασάνισε και δολοφόνησε περίπου 120 πολίτες της Ονδούρας και άλλους Λατινοαμερικάνους. Και είπε στον LeMoyne για μυστικές φυλακές, φόνους και ανάμιξη της C.I.A. στην Ονδούρα. (6) Μεταξύ 1980 και 1984 ο στρατός της Ονδούρας με Αμερικανική υποστήριξη ανακάλυψε και μετά σάρωσε συστηματικά μεγάλο μέρος από το μικρό Ονδουριανό αντάρτικο κίνημα. (7) Εκείνη την εποχή δεν υφίστατο σύστημα πολιτικού δικαίου στην Ονδούρα. Δεν υπήρχαν δικαστήρια ούτε δικηγόροι για να υπερασπιστούν τους κατηγορούμενους.

Ο Caballero είπε στον LeMoyne για τον βασανισμό της 24χρονης Ines Murillo το 1983 τον οποίο ο LeMoyne μπόρεσε να επιβεβαιώσει. Η Murillo ήταν κρατούμενη σε μια μυστική στρατιωτική φυλακή στην Ονδούρα και ο Caballero την ανέκρινε και παρακολούθησε τον βασανισμό της. Επί 80 μέρες η Murillo δάρθηκε, υπέστη ηλεκτροσόκ και εγκαύματα, αφέθηκε νηστική, απειλήθηκε, γυμνώθηκε και παρενοχλήθηκε σεξουαλικά. Για να την εμποδίσουν να κοιμηθεί οι φύλακές της έρριχναν κάθε δέκα λεπτά νερό στο κεφάλι της.

Σύμφωνα με τον Caballero ένας Αμερικανός πράκτορας της C.I.A. μερικές φορές επισκεπτόταν τη μυστική φυλακή όπου εργαζόταν και όπου βασανιζόταν η Murillo. Στον πράκτορα δόθηκαν αναφορές από την ανάκριση των εκεί κρατουμένων. Ο Caballero δεν ήξερε πόσα γνώριζαν οι Αμερικανοί σχετικά με τα βασανιστήρια που ελάμβαναν χώρα εκεί. (8)

Η Murillo διαβεβαίωσε ότι στη διάρκεια των μηνών που ήταν σε μια μυστική φυλακή, την επισκεπτόταν κατά περιόδους ένας Αμερικάνος αξιωματούχος. Δεν ήταν ποτέ παρών όταν την βασάνιζαν. Πάντως η Murillo λέει "δεν πιστεύω ότι η C.I.A. δεν γνώριζε τι συνέβαινε" (9) Όσο ήταν στη φυλακή, ο κ.Caballero και άλλοι ανακριτές της έδιναν ωμά ψόφια πουλιά και ποντίκια για βραδινό, της πετούσαν παγωμένο νερό στο πρόσωπο κάθε μισή ώρα για μεγάλα χρονικά διαστήματα και την ανάγκαζαν να στέκεται όρθια για ώρες χωρίς να της επιτραπεί να κοιμηθεί ούτε να ουρήσει.

Η Murillo επιβίωσε από τα βασανιστήριά της κυρίως λόγω της επέμβασης του πατέρα της που παλαιότερα υπηρετούσε στο στρατό της Ονδούρας. Ο πατέρας της δωροδόκησε έναν στρατιώτη για να του πει πού βρισκόταν κρατούμενη η κόρη του. Ο στρατιώτης αποκάλυψε επίσης το όνομα και τον αριθμό τηλεφώνου του ειδικού απεσταλμένου της C.I.A. Όταν ο πατέρας της Murillo απείλησε ότι θα δημοσίευε αυτές τις πληροφορίες η κόρη του στάλθηκε σε μια κανονική φυλακή. Μετά από 13 μήνες της επιτράπηκε να εγκαταλείψει τη χώρα.

Ένας Αμερικανός αξιωματούχος που μίλησε με τον LeMoyne του είπε ότι "η C.I.A. ήξερε τι συνέβαινε και ότι ο πρεσβευτής [John D. Negroponte] εξέφραζε μερικές φορές παράπονα. Αλλά τις περισσότερες φορές έκαναν πως δεν έβλεπαν" (10) Ο πρεσβευτής Jack R. Binns που είχε τοποθετηθεί στην Ονδούρα πριν από τον Negroponte, εξέφρασε τα ίδια αισθήματα.

Ο πρεσβευτής Binns παρατήρησε ότι οι πρακτικές βασανιστηρίων στη Λατινική Αμερική εχρησιμοποιούντο επί μακρόν πριν υπάρξει το Τάγμα 316.

→→→

→→→
Ωστόσο, τόνισε επίσης ότι οι Η.Π.Α. αναμείχθηκαν στις δραστηριότητες του Τάγματος 316 και την εκπαίδευση των ατόμων που το απετέλεσαν, διότι οι Η.Π.Α. αγνοούσαν τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που ελάμβαναν χώρα στην Ονδούρα. Ο πρέσβευτής Binns είχε πεισθεί ότι η USSOUTHCOM έπρεπε να κλείσει (11).
Ο πρεσβευτής Binns προσπάθησε να θέσει την κατάσταση υπ' όψιν του Department of State στην Washington D.C.. Σύμφωνα με τον Binns, ανέφερε παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και "παρακαλούσε να αναλάβουν δράση (12). Όχι μόνο το State Department δεν ήταν δεκτικό αλλά και είπαν στον Binns να σταματήσει να αναφέρει τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τους κανονικούς διαύλους επικοινωνίας. Του είπαν να χρησιμοποιήσει άλλους συνδέσμους (back channels) και να προσέξει ιδιαίτερα ώστε οι πληροφορίες να μην διαρρεύσουν στο Κογκρέσο. Αλλοιώς, του είπαν, θα ήταν δύσκολο να πάρουν έγκριση από το Κογκρέσο για υποστήριξη πρός την Ονδούρα σε θέματα ασφάλειας και οικονομίας. (13)
Αυτή η στάση αναμφίβολα έστελνε τα μήνυμα ότι οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν θα τιμωρούνταν από τις Η.Π.Α. Ήταν η ίδια στάση που συνέβαλε στην ανάπτυξη των εγχειριδίων που δίδασκαν βασανισμό, εκτέλεση και δολοφονία στη Λατινική Αμερική τη δεκαετία του 1980.

Ανάπτυξη των Διδακτικών Εγχειριδίων

Υπήρξαν συστάσεις για μερικές περαιτέρω βελτιώσεις όταν τα εγχειρίδια που σκιαγραφούνται παρακάτω ήρθαν στο φως. Είναι όμως προφανές ότι υπήρξαν λίγες ή καθόλου βελτιώσεις βάσει αυτών των συστάσεων. (14) Επιπλέον σε όλες τις περιπτώσεις κανείς δεν θεωρήθηκε υπεύθυνος για το γεγονός ότι οι Η.Π.Α. δίδασκαν εγχειρίδια που παραβίαζαν την στρατιωτική πολιτική τους. Μέχρι σήμερα φαίνεται πως οι Η.Π.Α. δεν επιθυμούν να αποδώσουν ευθύνες για την ανάπτυξη αυτών των εγχειριδίων ή για το γεγονός ότι αυτά ήταν σε χρήση στην U.S Army School of the Americas (USARSA).

Ανακριτικό Εγχειρίδιο του 1983

Το 1983 ένα εγχειρίδιο γνωστό ως 1983 CIA Interrogation Manual διαμορφώθηκε με υλικό από το διδακτικό σεμινάριο της Ονδούρας, σχέδια μαθημάτων που χρησιμοποιήθηκαν σε αυτό και το εγχειρίδιο του KUBARK του 1963. (15) Το εγχειρίδιο του 1983 με επίσημο τίτλο "Διδακτικό Εγχειρίδιο Εκμετάλλευσης Ανθρωπίνων Πόρων" πρωτοήρθε στην επιφάνεια σε μια διαβαθμισμένη ακρόαση της Επιτροπής επί των Πληροφοριών (Select Committee on Intelligence) στις 16 Ιουνίου 1988. Σε αυτή την ακρόαση παρακίνησαν οι ισχυρισμοί του James LeMoyne στο άρθρο του στους New York Times το 1988 ότι οι Η.Π.Α. είχαν εκπαιδεύσει στρατιωτικούς αξιωματούχους της Ονδούρας που έκαναν βασανιστήρια.
Αυτό το εγχειρίδιο αποχαρακτηρίστηκε στις 24 Ιανουαρίου του 1997. Έδινε λεπτομερείς πληροφορίες για τις εκπαιδευτικές μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον υπόπτων ανατρεπτικών στη Λατινική Αμερική κατά την δεκαετία του 80. Οι μέθοδοι που χρησιμοποιήθηκαν από το Τάγμα 316 με αυτές που αναφέρονταν στο εγχειρίδιο είχαν καταπληκτικές ομοιότητες. (16)
Η CIA επιβεβαίωσε σε μια ακρόαση ενώπιον της Εκλεγμένης Επιτροπής Γερουσιαστών επί των Πληροφοριών το 1988 ότι παρείχε κατασκοπευτική και αντικατασκοπευτική εκπαίδευση σε στρατιωτικές ομάδες στην Ονδούρα. Κατά την ανάκριση ο Richard Stolz, υποδιευθυντής επιχειρήσεων της CIA κατέθεσε ότι από τις 8 Φεβρουαρίου ως τις 13 Μαρτίου του 1983 η CIA εκπαίδευσε τον Caballero, τον Maro Turo Regalatta και άλλους από την Ονδούρα πώς να ανακρίνουν.
Σύμφωνα με τον Stolz τα μαθήματα περιελάμβαναν πρακτική εξάσκηση με αληθινούς κρατούμενους και την παρουσία εκπαιδευτή της CIA στη διάρκεια των ανακρίσεων. Τα σχέδια μαθημάτων ή εκπαιδευτικά προγράμματα βασίζονταν στην προσωπική εμπειρία του εκπαιδευτή από το στρατό των Η.Π.Α., σε στρατιωτικά εγχειρίδια πεδίου (Field Manuals - FM) και ιδιαίτερα στο FM 30 - 15, και σε προσωπική εμπειρία. (17)
Ο Stolz κατέθεσε επίσης ότι το μάθημα έδινε έμφαση στην αξία της ανθρώπινης μεταχείρισης και σε αντιληπτικές ψυχολογικές προσεγγίσεις της ανάκρισης. Υποστήριξε ότι φυσική κατάχρηση ή άλλη μεταχείριση που υποβιβάζει απορρίπτονταν όχι μόνο επειδή ήταν λάθος αλλά κι επειδή έχει ιστορικά αποδειχθεί ότι δεν φέρνουν αποτέλεσμα. (18)
Ωστόσο κατά την εξέταση ο Stolz αναγνώρισε ότι η υπηρεσία δίδασκε τους εκπαιδευόμενους από την Ονδούρα ότι όταν ασχολούνται με κρατούμενους θα έπρεπε να τους εμποδίζουν να κοιμηθούν, να τους αναγκάζουν να στέκονται όρθιοι, να τους έχουν απομονωμένους. Σε όρους διδασκαλίας το να αλλάζει η θερμοκρασία του δωματίου ή όπως διατυπώνεται στο εγχειρίδιο "ο χειρισμός του περιβάλλοντος του υποκειμένου για τη δημιουργία δυσάρεστων ή μη ανεκτών συνθηκών", ο Stolz διαβεβαιώνει ότι "αυτό δεν είναι αδύνατο". Αρνήθηκε όλους τους άλλους ισχυρισμούς του LeMoyne στο άρθρο του το 1988 στους New York Times . Ερωτηθείς αν υπήρξαν πειθαρχικές ενέργειες σχετικά με το πρόσωπο το υπεύθυνο για τα εγχειρίδια ο Stolz απάντησε "όχι απ' όσο γνωρίζω".
Το πιο παραστατικό μέρος του Ανακριτικού εγχειριδίου είναι το κεφάλαιο που συζητά τις "καταναγκαστικές τεχνικές". Αυτό το κεφάλαιο συνιστά αιφνιδιαστικές συλλήψεις υπόπτων νωρίς το πρωί, να τους δένουν τα μάτια και να τους ξεγυμνώνουν. Οι ύποπτοι πρέπει να είναι απομονωμένοι και να μην υπάρχει καμμιά κανονικότητα σχετικά με το φαγητό και τον ύπνο. οι χώροι της ανάκρισης πρέπει να είναι χωρίς παράθυρα, ηχητικά μονωμένοι, σκοτεινοί και χωρίς τουαλέτες.
Το εγχειρίδιο λέει σαφώς ότι τα βασανιστήρια μπορεί να προκαλέσουν "πρόωρη ανάφλεξη" (backfire) και ότι η απειλή του πόνου είναι συχνά πιο αποτελεσματική από τον ίδιο τον πόνο. Σημειώνει ότι "ενώ [η CIA] δεν δίνει έμφαση στις καταναγκαστικές τεχνικές θέλει σαφώς να σας ενημερώσει για αυτές και για τον κατάλληλο τρόπο χρήσης τους". Δηλώνει ότι η "παράνομη κατακράτηση" και οι "καταναγκαστικές τεχνικές" (19) απαιτούν πάντοτε προηγούμενη έγκριση του αρχηγείου. (20) Δικαιολογεί την χρήση καταναγκαστικών τεχνικών για αυτά τα υποκείμενα που "έχουν εκπαιδευτεί ή που έχουν αναπτύξει την ικανότητα να αντιστέκονται σε μη καταναγκαστικές τεχνικές". (21)
→→→

→→→
Το εγχειρίδιο τότε συνεχίζει συνιστώντας ψυχολογικές τεχνικές για να σπάσει την θέληση κάποιου για αντίσταση. Οι τεχνικές περιλαμβάνουν: παρατεταμένο περιορισμό, παρατεταμένη κούραση, ακραία υψηλή ή χαμηλή θερμοκρασία ή ακραία υγρασία, στέρηση τροφής ή ύπνου, διαταραχή συνήθους ωραρίου, απομόνωση, απειλή πόνου, στέρηση ερεθισμάτων των αισθητηρίων οργάνων, ύπνωση και χρήση χημικών.
Ο στρατός των Η.Π.Α. έκανε μια επιπόλαια απόπειρα μεταξύ 1984 και 1985 να διορθώσει το ακατάλληλο υλικό που περιεχόταν στο Εγχειρίδιο που συζητείται παρακάτω, που δημοσιοποιήθηκε τον Οκτώβριο του 1994. Μια σελίδα με συμβουλές κατά της χρήσης καταναγκαστικών τεχνικών και βασανισμών αποθάρρυνσης εισήχθη στο Ανακριτικό Εγχειρίδιο. Επίσης γράφτηκαν στην τύχη χειρόγραφες σημειώσεις και αλλαγές σε όλη την έκταση του κειμένου. Για παράδειγμα, "Στέρηση των ερεθισμάτων των αισθητηρίων επιφέρει ένταση και άγχος. Όσο πιο πλήρης είναι η στέρηση τόσο πιο γρήγορα και βαθειά το υποκείμενο επηρεάζεται." αλλάχτηκε ώστε να διαβάζεται: "Ακραία στέρηση των ερεθισμάτων των αισθητήρων επιφέρει ανυπόφορη ένταση και άγχος και είναι μια μορφή βασανισμού. Η χρήση του συνιστά μια σοβαρή απρέπεια (impropriety) και παραβιάζει την πολιτική." (22) Παρά τις χειρόγραφες αλλαγές είναι ακόμη πολύ δύσκολο να διαβάσουμε το αρχικό κείμενο που απλώς διαγραμμίστηκε.
Τόσο οι αλλαγές όσο και οι νέες οδηγίες που εμφανίστηκαν στο εγχειρίδιο το 1985 δείχνουν ότι οι μέθοδοι βασανισμού που διδάσκονταν από την προηγούμενη έκδοσή του ήταν αντίθετες στην πολιτική του στρατού των Η.Π.Α. Ο γερουσιαστής Cranston το απέδειξε κατά την ακρόαση του 1988 της επιτροπής επί των πληροφοριών όταν έδειξε ότι η διατύπωση στο εγχειρίδιο του 1983 καθοδηγούσε τον αναγνώστη "να χρησιμοποιήσει καταναγκαστικές μεθόδους". (23)

Το Εγχειρίδιο Εκπαίδευσης των Κόντρας.

Ένα ντοκουμέντο της CIA που καθοδηγούσε τους Νικαραγουανούς αντάρτες στις τεχνικές των πολιτικών δολοφονιών και του ανταρτοπολέμου διέρρευσε στην Επιτροπή Πληροφοριών του Λευκού Οίκου (House Intelligence Committee) τον Οκτώβριο του 1984. Το εγχειρίδιο "Ψυχολογικές Επιχειρήσεις στον Ανταρτοπόλεμο" καθοδηγεί στο πώς να οργανωθεί ένα αντάρτικο κίνημα και να οδηγηθεί στην εξουσία κερδίζοντας λαϊκή υποστήριξη και κάνοντας χρήση βίας.
Το εγχειρίδιο συγκροτήθηκε προς το τέλος του 1983 από τον John Kirkpatrick έναν σύμβουλο της CIA για τους αντάρτες Κόντρας. Το ενενηκοντασέλιδο έγγραφο συνιστά την πρόσληψη επαγγελματιών δολοφόνων για να εκτελέσουν "επιλεγμένες δουλειές", την δημιουργία ενός "μάρτυρα" κανονίζοντας μια βίαιη διαδήλωση που να καταλήξει στο θάνατο ενός υποστηρικτή των ανταρτών και εξαναγκασμό των Νικαραγουανών να κάνουν πράγματα αντίθετα προς τη θέλησή τους.
Το έγγραφο δηλώνει επίσης ότι μη δημοφιλείς κυβερνητικοί αξιωματούχοι μπορούν να "εξουδετερωθούν" με την "επιλεκτική χρήση βίας". Αυτοί οι όροι δεν ορίζονται στο κείμενο. Και σύμφωνα με τον Πρόεδρο Reagan, το να εξουδετερωθεί κάποιος σημαίνει απλώς να διωχθεί από την θέση του. Σύμφωνα με σχεδόν οποιονδήποτε άλλον, ωστόσο, σημαίνει κάτι εντελώς διαφορετικό.
Όταν το Εγχειρίδιο των Κόντρας επιτράπηκε να δημοσιοποιηθεί τον Οκτώβριο του 1984, υπήρξε μια γενική κατακραυγή σχετικά με τα περιεχόμενα του. Η Επιτροπή Πληροφοριών του Λευκού Οίκου διεξήγαγε ανακρίσεις κατά την αποκάλυψή του και υψηλά ιστάμενοι αξιωματούχοι εκφράστηκαν σαφώς εναντίον του εγγράφου και απαίτησαν την παραίτηση του William Casey τότε διευθυντή της CIA. Η τελική απόφαση, ωστόσο, δεν ήταν κάτι το δραματικό ή αποφασιστικό. Μερικοί αξιωματούχοι δέχτηκαν μια ξυλιά στο χέρι.
Το 1988 η CIA όρισε σαφώς την πολιτική των Η.Π.Α. κατά την εκπαίδευση κατασκοπείας και αντικατασκοπείας σε ξένους στρατιωτικούς. Σύμφωνα με την CIA:
Η πολιτική ή δεν είναι αυτή της άμεσης συμμετοχής ούτε της ενθάρρυνσης ανακρίσεων που να οδηγούν σε χρήση βίας, ψυχικού ή σωματικού βασανισμού, υποβιβασμού της αξιοπρέπειας ή έκθεσης σε απάνθρωπες συνθήκες ως βοηθητικό μέσον κατά την ανάκριση. Η πολιτική είναι να αποθαρρύνει ενεργά την χρήση τέτοιων μεθόδων κατά τις ανακρίσεις. Το προσωπικό πρέπει να παίζει έναν θετικό ρόλο στο να επηρεάσει τον αλλοδαπό σύνδεσμο ώστε να σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα. (24)
Έτσι τουλάχιστον δυο φορές κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 80, εκπαιδευτικό υλικό που χρησιμοποιήθηκε από τον στρατό των Η.Π.Α. στη Λατινική Αμερική υπήρξε αντικείμενο λεπτομερειακής εξέτασης. (25) Ως αποτέλεσμα αυτή της εξέτασης το Πεντάγωνο εξέδωσε μια ανακοίνωση επί της πολιτικής που όριζε ότι οι Η.Π.Α. δεν θα συμμετείχαν σε ανακριτικές τεχνικές που παραβιάζουν την πολιτική των Η.Π.Α. και θα αποθάρρυναν ενεργά τη χρήση τέτοιων μεθόδων. Επίσης δήλωνε ότι το προσωπικό των Η.Π.Α. πρέπει να παίζει έναν ενεργό ρόλο στην προαγωγή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. (26)
Παρά την εξονυχιστική εξέταση και προηγούμενους καθορισμούς της πολιτικής (27) το 1987 παρήχθη μια σειρά εκπαιδευτικών εγχειριδίων που περιείχαν απαράδεκτο υλικό. Αυτά τα εγχειρίδια χρησιμοποιήθηκαν τότε για την εκπαίδευση των MTT στην Λατινική Αμερική και αλλοδαπού στρατιωτικού προσωπικού στις αίθουσες της USARSA. Το γεγονός ότι δημιουργήθηκαν εγχειρίδια της USARSA δείχνει ότι έλεγχοι από τον στρατό ή διαδικασίες αναθεώρησης έφεραν ως αποτέλεσμα την αποκάλυψη του Ανακριτικού Εγχειριδίου του 1983 και ότι το εγχειρίδιο των Κόντρας του 1984 πρέπει να ήταν ή ανεπαρκές ή ανύπαρκτο.

Ο περιορισμένος χώρος μας υποχρεώνει να συνεχίσουμε στο επόμενο τεύχος.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1997 💣💣💣 24 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ 💣💣💣 ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ 💣💣💣 ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ 💣💣💣 Λείπει ακόμη το ΨΩΜΙ 💣💣💣 Και η ΠΑΙΔΕΙΑ εξακολουθεί να υπηρετεί τ' αφεντικά 💣💣💣 Κι η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ν' αποτελεί το ίδιο όνειρό μας 💣💣💣 Οι χουντικοί, με μαζώξεις σε πολυτελή ξενοδοχεία, με εκδηλώσεις γκοτζαμανισμού στη Θεσσαλονίκη, με τσάμικα και με βασανισμούς «λαθρο»-μεταναστών, έχουν ακόμη το πάνω χέρι στην (εθνικο)-σοσιαλιστρική μας εξουσία... 💣💣💣 Κι οι ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑΚΟΙ - όπως και τότε - ΤΣΟΓΛΑΝΙΑ, ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ, ΑΛΗΤΕΣ, να συνεχίζουν ν' αντιστέκονται στον ΕΣΑτζή, στον μπάτσο, στον δικαστή, στην σιωπηλή και νυσταλέα και ψόφια πλειοψηφία... ΟΣΟ ΜΠΟΡΟΥΝ... ΟΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΝ... 💣💣💣 Αλήθεια, τί να είπανε στην μάζωξή τους στη Θεσσαλονίκη οι «σύντροφοι» του ΠΑΚ στον «σύντροφό» τους Άκη (στις 15/11/97) ; 💣💣💣 Τότε, μιλούσανε για ένοπλη αντίσταση... Τώρα, ανέχονται τη συντροφιά Βουνάτσων, Παπαθεμελήδων και γενικώς αχαρακτήριστων λακέδων των αφεντικών... 💣💣💣 ΑΙΣΧΟΣ ! και πάλι ΑΙΣΧΟΣ ! 💣💣💣 Η ηγεσία της Νέας Δημοκρατίας, τουλάχιστον, αυτές τις μέρες πάει «βακάνς» στη Δωδεκάνησο 💣💣💣 Η πράσινη - και ως εκ τούτου ανερυθρίαστη - εντούτοις ηγεσία (των δολοφόνων των ενόπλων «μας» δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας) επιμένει να «τιμά» τη μνήμη του Πολυτεχνείου... 💣💣💣 Όσο για την κόκκινη νομενκλατούρα, αυτή δεν ερυθρίασε ποτέ της 💣💣💣 Ούτε όταν μιλούσε για «200 προβοκάτορες», ούτε όταν μιλάει για «χιλιάδες ήρωες»...

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του, αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία κι εμπορικούς - κερδοσκοπικούς «νόμους». Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις...) είναι ευπρόσδεκτη απ' όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά κι αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων

Στις 18 Νοέμβρη 1997, στον Άρειο Πάγο, εκδικάζονται οι πρώτες αναιρέσεις των καταδικασμένων για την κατάληψη του Πολυτεχνείου του 1995.

Προσοχή : Οι καιροί έχουν αλλάξει.
Στον «Άρειο Πάγο» είπαμε.
Όχι στο Αναθεωρητικό Στρατοδικείο...

«Επετειακό» το τεύχος κι αφήσαμε απ' έξω τόσο τη συνηθισμένη ύλη, όσο και τα «ειδικά αφιερώματα».. Αυτές τις μέρες, όλοι - ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΟΛΟΙ - «θυμούνται» - ΚΑΙ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ
Εμείς, δεν ξεχνάμε ούτε τους 200 του 1973, ούτε τους 2 του 1980, ούτε τον ένα του 1985. Γι' αυτό, τούτες τις μέρες, είπαμε να σωπάσουμε.
Κι ας είναι η σιωπή μας που θα σπάσει τα αυτιά της κάθε εξουσίας...